

2018. október 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István, Kamarás Klára

XVII. évfolyam 10 szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Visszaút hozzájuk
benczes s. gábor: éneklő madarak
Kajuk Gyula: Hűtőmágnés
Köves József: Ez van
M. Laurens: Köztetek éltem egykor...
Nagy Antal Róbert: Hitetlenül
Pődör György: Esti pillanat

2. oldal

próza, versek

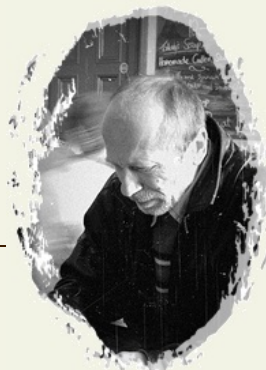
Bodó Csiba Gizella: A Tűz-madár
Bokros Márta: Kamilla
Debreczeny György:
még meg sem írt vers
Demeter Zsolt: Kitárom karom
Fetykó Judit: mi közöm
Fövényi Sándor: Csodát keresve
Hajnal Éva: Búcsúzkodó
Iliés Renata: Ahol én lakom
Jávorka Ágnes: A rózsá utolsó szavai
Jóna Dávid: hagyjatok már a
változással!
Kajuk Gyula: Az utolsó ajtó
Kamarás Klára: Egy költő halálára
Kolev András: Sírásó
Koosán Ildikó: Alulnézetből
Kozák Mari: Töredékek
Kő-Szabó Imre: Hidegre szerelve
Lelkes Miklós: Ország, 2018
Márkus László: Olvasókönyv
Molnár Jolán: Szívműtét
Nyakó Attila: Helyi-metál
Péter Erika: Büntudat
Pethes Mária: Aranymetszés
Rada Gyula: Énjeim
Ricza István: Vénember
Soós József: Szorongás háza
Szegő Judit: Ne adj, Uram
Szeicz János: A Műzsám voltál
Thamassy Nagy Géza: Olvatat álom
Verasztó Anna: Tiszta éjszaka

3. oldal

elfeledettek

Költő Nagy Imre
versei

benczes s. gábor
éneklő madarak

énekeljeteK apró madarak

énekeljeteK ti nők körmötök beszakadt
lábatokon az ér dagadt
és kócos fiatalokról meséltek
könnyetek éjjel párnátokra pottyan

ti gyermekek gondolataitok
a jövőbe szalad legyintve
remegve füvet szívtok a dohos
kapualjban és apátokra gondoltok

énekeljeteK
ti férfiak görbére nyomja hátatok
a mázsa ti fehér hajú férfiak
szemetekben villan a gúny és
kétségbeesett káromkodást röhögtek

énekeljeteK rongyos madarak

éhes háború van
az emberek bicsakló lábbal mennek
hogY megvívják csatáikat

este büszkén számolnak be
korcs diadalaikról
és egymás vállára borulva
sírva számolgatják veszteségeiket

énekeljeteK kopott madarak

mert rohan velünk a vonat
műbőr ülésen fészkelődünk
számoljuk az időt
a szendvics morzsája cipőnk orrára hull
és bámuljuk az eget közömbösen
rádióban két reklám között
Armstrong trombitája sír
a koszos ablakon túl sárban nyög
a piros traktor és a telefonoszlopok
mégdőlve nézik a bolond rohanást
a szomszéd fülkében szőke nő

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyeyi fák
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Albert Lőrincz Márton: Törtarany.
Albert Lőrincz Márton: Kronosz kövei
Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Sarokház
Fetykó Judit: Magánosok klubja
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kő-Szabó Imre: 85 mini történet
Kő-Szabó Imre:
Hétköznapi "csodás" történetek
Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsimája
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára

Johannes Brahms
Tragic overture

hamisan énekel szeméből kikopott a
kacér villanás a harisnyáján menekülve
felszaladt a szál - - - csókot hintek a falon át
ámulva piros retiküljébe teszi
a másik fülkében egy öreg szalonnát
szabdal bortól piros orrán a húsz wattos
fény megpihen
a keskeny folyosón elvonul egy
papírbőröndös család a gyerek bőg
mert ráaggatták a kék kabátot - ünnep van
utazunk

énekeljetek szakadt madarak

nézem hajlongó testét az ágyon
fejemben sikamlós képek mozaikja
villog s mert a Hold benevet az ablakon
én riadtan összerántom a rőt függönyöket
és kezemet derekára fonom

most... most énekeljetek cifra madarak

Kaskötő István
Ketykó István
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika

Ajánlott Honlapok

Ezredvég
Irodalmi Epreskert
Koday László
Magyar Elektronikus Könyvtár
PuPu blogja

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
Visszaút hozzájuk

„A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon”
(Juhász Ferenc)

A negyedik napon még nehezebb,
amikor a csodák szavatossága lejár
s az addig csodált csodatévő
a sorba visszaáll,
hol tapsifülek sokasága
ordítja fülébe: számár!

Mert nincs nagyobb kéj, mint a különbról
elhinni, hogy csaló,
hogy aki három szép napon által
napba röpített minket: a ló
is csak közülünk, lomha és csökönyös
szamarak közül való.

A negyedik napon a legnehezebb,
a negyediken,
amikor rájössz, hogy fölébük nőve
nem segíthetsz a tieiden,
s a visszaút hozzájuk immár
a semmibe viszen.

Köztük maradvá tedd a csodát hát,
föltöttük soha,
s észrevétlenül, csökönyös-lomhán
naponta épül bennük a csoda,
egyetlen csillagot sem hoz le az égről,
de a miénket, meglehet, végül
felszegzi oda.

M. Laurens
KÖZTETEK ÉLTEM EGYKOR...

Hszj Kang inspirációja nyomán.

A tollat s a papírt szemétre vetem végre,
a tudást felcserélem: nagy-bölcs ürességre.
Végül is mi értelme leírni a rosszat?
Hiába hadakozni másért: órahosszat.
Most lógatom a lábam egy kórházi székben,
és királyként bambulok: minden mennyiségben.
Hajam már rég megszökött, fejem maradt árván,
s rajta dobol nemsoká valamennyi sámán.
S azt kántálják majd, oda fel, a magos égre:
Köztetek éltem egykor, de ugyan mi végre?

Budatétény, 2018. augusztus 18-20.,

Nagy Antal Róbert
Hitetlenül

benne volt az első felsírásban
benne lesz az utolsó sóhajban is
benne volt abban a szőke lányban
benne volt a szerelemben
benne volt az összes nőben
a fiad nézésében
a lányod mosolyában
örökkévaló
benne van a szél zúgásában
a fa odvában
a fűszálakban

Köves József
Ez van

Hazajiatlan ének

Hiszen szülehettem volna bárhova,
ahol derűsebb az ég és száz csoda
várna: kékellő tenger meg pálmafák,
csönd, áldott béke lengetné zászlaját
és vitorlák ringanának szelíden,
hol a víz mézsárga fővenyt terít lenn.
Ám itt élek, ábrándokból kizártan.
Hát ez van. Ahogy ma mondják: így jártam.

Rossz időben és rossz helyre születtem,
talán anyám, apám a vétkes ebben
vagy régi ősöm ki ide vándorolt
bizakodva és nem sejtve, hány pokolt
sz szenvednek az utódai majd itt el,
ez a hazánk, mondták gyermeki hittel.
Szívem e földnek magam is kitártam.
Hát ez van. Ahogy ma mondják: így jártam.

Sötét gyűlölet burjánzik e földön,
s bár járhatasz-kelhetsz, siralomház, börtön.
Elsötétültek e tájon az elmék
az embereket bűnösen átvették,
mert céljuk, mindenki legyen ostoba.
Édes anyaföld? Nem: gonosz mostoha.
Saját hazámban lettem én hazátlan.
Hát ez van. Ahogy ma mondják: így jártam.

(2017)

Kajuk Gyula
Hűtőmágnes

A szomorú szemű, fáradt fiatalasszony mély levegőt vett, aztán
elszántan belökte a kulcsot a zárba és el is fordította. Az ajtó
kitért, a nő belépett. A lakásban csend honolt. Lerakta a magával
hozott szatyrokat a konyhában, aztán rögtön, titkolt
reménykedéssel, ám némi félelemmel is eltelve besietett a hálóba.
Az öreg még aludt, láthatóan nem volt semmi baja, oldalán a
paplan egyenletesen emelkedett és süllyedt.

Tovább>>>

a hervadó virágban
benne van a galamb röptében
a puskacsőben
a zuhanásban
mindenható
benne van a szikében
a sebész kezében
a temetők csendjében
a lelked az övé
tulajdon vagy
pereskedhetsz önmagadért
az ügyvéded szélhámos
a bíró haláli

Pődör György
ESTI PILLANAT

Hullong a hó. A fákon téli a csend.
Régen esett és ideje volna már,
de látszik, játszik valami furcsa trend,
hiszen a kertben zöld még a hagymaszár.

Vitázik az idekint és odabent,
tétova hallgatás gyözködi magát.
Házak fölött kémények füstrojtja leng,
a tető még pirosra gombolt kabát.

Nyíló ablak az esti holdat várja,
de felhősre fordul az égbolt zárja,
magányos marad járdán a koppanás,

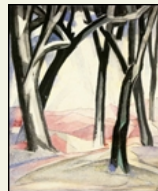
Aztán egy magára találó percben,
mint mikor kandallóban láng, ha percen,
ölelkező lággal pirul a lobbanás

Mund Húgó Erdélyi hegyek.

a vendég

Mund Húgó
festőművész

Jóna Dávid
hagyjatok már a változással!

„aki nem elégedett *azzal*, amije van, nem lenne elégedett *azzal* sem, amire vágyakozik.” (Szókratész)

hagyjatok már a változással,
 inkább őrizném azt, ami van,
 szorongatott cseppnyi csendben,
 magam lennék csak magam

nem akarok már megfelelni,
 bevállalni trendi kihívásokat,
 biokölest szopogatva mélyre szívni
 ismeretlen bölcs diktálta tanításokat

hagyjatok már kicsit: csak úgy lenni,
 a Sorsomban körülnézni, s szeretni azt,
 a reklámmosoly elvár, s büntet,
 s e mű világhoz hozzátapaszt

a változás az bizonytalanság is,
 a mozgás azért van, mert ott nem jó,
 de nekem a pillanatot őrizni van kedvem,
 mint örök idealista megalkuvó

nekem még van dolgom az élménnyemmel,
 a képeit még nem néztem végig,
 nem akarok a következőkre gondolni,
 megvárnám azt, ami megtörténik

ma korai, holnap már késő,
 na és akkor mi van?
 nem érzem magam túl jól,
 az élet száguldó vonataiban

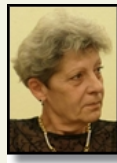
hagyjatok már a változással,
 változik az úgyis, változik minden,
 nincs szükség gyorsítószávrá
 a szerpentinjéimben.

kicsit várj, kérlek,
 nem mennék most sehova el,
 fekszem az ágyon,
 mint egy füstölgő töltényhüvely...

Kamarás Klára
Egy költő halálára

Fenn vagy-e már a tetőn?
 Hol, merre az út, mi tovább visz?
 Választani kell, na de merre lehet
 megoldani minden bajt, akadályt?

Kozák Mari
Töredékek

Majd végül
 hazatalálsz jó fiam
 kabátod vállán – csendem
 fehér inged szárnyat rejt
 mosolyod takar
 huszonkét megszépült évet
 hangod – harangnyelvével kondul
 s mezőn minden virág
 lábad elé térdel – vár
 mert szólani velem fog
 a csend mögé bújt szó
 majd végül
 maradsz – bújtat tenyerem
 várlak – én és a csendem.

***

Tűnik – oson - még marad
 karomban a pillanat
 hallgat – suttog – nem beszél
 fáról lehulló levél
 zöldül – érik – rád nevet
 fa ad gyümölcsgyermeket.

***

Homlokom érintettem az ablakhoz
 a jégvirág összerezent
 fagyos mosolyt küldött felém
 ujjam ajkára illesztettem
 észrevette a szél
 haragudott – hát elfújta előlem a napot.

***

Kitárjuk ablakunk
 majd elé állunk és félünk
 elnyűtt pillanatok kapaszkodnak
 ujjuk már párkányon
 és mi tudjuk – ha beengednénk
 beleőrülnénk a tegnapi napba.

Kajuk Gyula
Az utolsó ajtó

Ez az ajtó nem nyílik sehová.
 Mögötte az a szoba – nincs is.
 Nem valódiak a törtfehér falak,
 képzeletbeli a súlyos rézkilincs is.

Tudtad-e, választott utad merre vezet?

Légni, csak légni előre!
Bírtad. - mondhatják. - Nem hiszem én!
Nem tudtad, hogy a nagy meredélyről
lépés csak előre, tovább tehető,
nincs többé fordulni kitérő,
megoldás már a halál.

Jaj, ha talán legenda lenne belőle...
ám ne feledd József Attila csak egy volt,
s mind ki utána önként omlik a sírba,
hosszú menetben egy, s csak utánzat.

Így vagyunk mind, akik
gépre, papírra firkantjuk
felvillanó éber álmaink maradékát,
s nem tudunk lézni tovább.

Fövényi Sándor
Csodát keresve

Valami fény kéne a szemekbe,
kék, zöld, barna, fekete tűz,
egy kéz kéne a kezekbe,
mely mindent összefűz.
Valami csoda kéne,
mit annyian várunk.
Valami új hídféle,
mert omlik már a régi házunk
Valami, valami fény kéne...

Koosán Ildikó
Alulnézetből

Emberségedet gombolod magadra
elzárni a világ bűnét, zaját,
mielőtt lázadó szóra ragadna,
háromig számolsz, hogy kibírd tovább.

Igazad jogát nyirbárod, cserébe
kényszerű igába hajtod fejed,
falánk napoknak hogy jusson ebédre,
ágyad ne nyíljon a csillagos égre,
várod, becsülnek majd az emberek.

Mire jutottál? Naplopók, kóklerek,
törtető, kétes egzisztenciák
néznek át rajtad, vérzel, mint a seb,
s még tőled várnak el penitenciát?*

*penitencia= *bűnbánat, vezekelés*

Mégis ; e szoba maga a Valóság.
Valósabb, mint bármi életemben ;
hallom, hogy rág az egér a falban és
hogyan nyílik szét a téglák közt a rés.

A küszöbön állok; ha belépek, elvesztem,
hisz része leszek annak, ami nincs
és nem is volt soha, csak képzeletben,
mint az ajtó, a fal, a rézkilincs.

Jávorka Ágnes
A rózsza utolsó szavai

Mikor lehullt az utolsó szirma is, ezt mondta:
Látjátok a tüskéim?
Még mindig rózsza vagyok.

Verasztó Antal
Tóparti történet

Egy tó, amely nem fűrészszeletre csábít.

Jó ideig azt hittem, minden megy a maga útján ebben a
nyomorult világban - dohogott Kerekes Ignác -, hát nem! A
folytonosan egymás után következő dolgok előbb csak unalmat
keltettek bennünk, majd undort vagy fásultságot. Súlyosabb
esetben akár halálba menekül előle az ember, ha nem elég erős az
idegzete. Ezt olvastam ki a kezembe kerülő könyvből, aminek
hatására rögtön sorra vettem, vajon a környezetemben mostanában
történt-e valamiféle falen-gető esemény.

Nincs hírem arról, hogy ezen a héten a mi utcánkban – hála a
mindenség urának – valaki is felakasztotta volna magát. A mi
vidékünkön az életuntak közül senki nem számíthat arra, hogy
majd folyóba öli magát, mivel a kezdetektől fogva krónikus
folyóhiányban szenvedünk.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Bokros Márta
Kamilla

Árnyas kis utcánkban apró házak
bámész ablakszemerei néztek az útra,
s az arra csordogáló kicsi patak
partjára, ahol bozontos csomókba'
virágozott, illatozott a kamilla.

Ott élve, azt a kis utcát
tágas-szélesnek gondoltam.
Mert még olyan kicsi voltam,

hozzám képest nagy volt a
legtöbb dolog, a kiskapu is, a
kispárta is, ki a híreket dobolta,
a kutya, a disznó, a kakas, a liba...
Csak a csibe volt kicsi meg a cica.

Sok mindent nagyított a képzelet.
A békalencsés "tőka, kacsaúszató"
tündérszágai feneketlen tó lett.

Hajnal Éva
Búcsúzkodó

Lám, komótosan körbeér a nyár is,
ékes csipkefüggöny, lágyan szöszmötöl,
mint fénygyöngyökből felfűzött kaláris,
karcú bokrok ívén szótlán tündököl.

Most lassulnak a szívből-nevetések,
szürke alkonyórán zárom ablakom,
nézd, langaléta árnyak feketéllnek,
bolyhos takarómon álmom altatom.

Már megfáradt a mező muzsikása,
kopott kofferbe pakol néhány madár,
épp hunyorgat még mind a fény, az árva,

tágas táncparkettjén senkit nem talál.
És bár bensőmben a csend többszólamú,
gyöngé vállamon az angyal szomorú.

Soós József
Szorongás háza

Mint halott arcára a bőr,
rám feszül az este.
Nem jöttél, hiába vártalak,
ugrottam pedig minden neszre.

A kórterem mélyén lágyan
ringatóznak az ágyak....
Van ki gyermekére gondol,
van, ki sorsa ellen lázad.

Néha a sírás fojtogat , -
a félelem moccanó ága.
Lassan múlik a nappalok
s az éjszakák gyötrő látomása.

Szívemben gyilkos robbanás,
tüdőm:virágzó mályva.
Fény-dárdás seregekkel
vagyok itt összezárva..

Csókok helyét keresem arcodon,

Ahol az állatokat vették át, a "mázsa",
korlátokkal, gerendákkal, mérleggel,
fantasztikus, óriás akadálypálya
volt, magaslattal, ahonnan leugrani kell,
én néha féltem. De ezt senki se látta.

Debreczeny György
még meg sem írt vers

aki tegnap nem tudta elolvasni
még meg sem írt versemet
ne szomorkodjon
olvassa el ma
vagy holnap
vagy holnapután

Kolev András
Sírásó

Nyirkos kezemet szorítom,
magam ásom meg a sírom,
kopognak a kemény rögök,
lábam elé nagyot köpök,
foltok gyűlnek a ruhámon,
aki lettem, hogy utálom,
aki leszek, eltakarom,
élők hálnak, fáj a karom,
virág, ha nő le-letépem,
nem sirat, nincs feleségem,
ujjaim közt ered a gaz,
könnyem folyik, nem is igaz,
s mint az, kinek szíve nincsen,
eltemetem minden kincsem.
Sárgul a fű, megy a vonat,
kigúnyolom halálomat.

Fetykó Judit
mi közöm a magamon gondolkodáshoz

ó igen az egyedüllétnek van eufóriája
a mindegy mikor mit és hogyannak
s mégse siklik ki semmi a szokásos
elvárható folyamatokból csak az ez egy
hogyan nem tudlak onnan visszavenni
a mítoszok mesék másvilágmegrabló
hősei visszahozták a kedvest – ó mesék
mesék vigasztaló katartikus történetei

ritkán sírok néha tán kéne a könnyek
kegyelme ha egyáltalán létezik ilyesmi
fut az idő s ha kifutok belőle ha kifut
alólam elfut kifut az elgondolkodás nélkül
mért gondolkozzak el magamon
mert fut az idő s egyedül maradok
elvégre így éveken túl már csak időm van
nem lesz akihez szóljak a szüntelen semmi
örök susogó hangjait hallgatom míg
az utolsó végtelen dallam magával visz

de jönnek már, injekcióznak.
Rossz voltam egészségesen,
késő már lenni iónak!

Pethes Mária
Aranymetszés

idővel az ember
egész jól eltájékozódik
a zűrzavar égtájai között

hozzászokik a tehetetlenséghez
megtanulja hogy egy másik test
melege nélkül elsorvadnak az ölelések

lázás meggyőződésére borogatást tesz
meg sem hallja ahogy a toronyórák
felverik a város nyugalmát

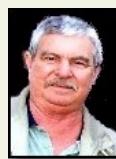
egy kartonpapírra felgombostúzi
az elmúlt napok eseményeit
kitépkedi a tévedések lepkeszárnyát

megfogadja hogy a jövő héten
kellő tisztelettel bánik koraszülött vágyaival
előre köszön a vele szembe jövő valóságnak

becsukja a délután árvaság-kapuját
hallgatja a világra zuhanó sötétség
búgócsigáját beállítja a jóság csörgőóráját

fellapozza a félreértések emlékkönyvét
együtt-érez a panaszkodó önsajnálattal
és azt suttogja nincs semmi baj

minden alkony kérés nélkül
is bemutatja a Tavon
a tökéletes aranymetszést

Ricza István
Vénember

Fárad a vénember, szava tétova, néha csikordul,
mondani kezd valamit, bár agya lomha, kihagy.
Foltos a párna, ha mély álmában a nyála kicsordul.
Senki se kérdezi már: Mondd, öregúr, te ki vagy?

Péter Erika
Büntudat

Miért én térdelek
a te sírod előtt,
a gránitba miért
a te neved
karcolták be előbb?
Miért pusztult el korán
a japán akácfa,
mely – mondják –
a földrengést

nem kell hát gondolkoznom magamon

Kő-Szabó Imre
Hidegre szerelve

Tíbi ott ült a Budai úti kiskocsmá bejárat melletti kis asztalánál.
Úgy foglalt helyet, általában reggel hatóra körül, hogy a bejáratnál
szemben ült. Így legalább látta, hogy ki jön be egy felesre, fröccsre
vagy éppen sörre, mert a pult is kézre volt tőle, csak felfordította
a fejét és mindjárt látta, ki mit kért. Mindenki csak Tibinek ismerte,
a vezeték nevét senki nem tudta. Még a szakmája volt ismert, mert
villanyszerelő volt. A Vidibe dolgozott, már, húsz éve, azonban
amikor a rendszerváltás során a nagy tévé gyárat, hidegre szerelték,
Tibinek is menni kellett, mégpedig az utcára. Keservesen élte át
ezeket az időket, minden reménye szertefoszlott, hiszen ötvennyolc
éves volt, amikor utoljára nyílt ki a gyár kijárat kapuja.

Kint volt az utcán. Ezt korábban, akkor érezte, amikor
felmondott egy ktsz-nél és a munkakönyvvél a kezében, kilépett az
utcára, de ez a döntés akkor az övé volt. Most mások döntöttek.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Rada Gyula
Énjeim

Halott szírmok záporában
teng semmi lényem: az álom,
e szeles délutánon Veled
illan. Téged ölel borzas állal,
tilos vörösben egy éji vándor...

...csak át az ingoványon!
Csak át a várfalak mögé,
hol a csendes szellem
zugában hajt a nyár.

Molnár Jolán
Szívűtét - saját felelősségre

2014. szeptember

Mindenki itt nyüzsög, csak Ő nem.

Önáltató a narkózis,
a remény zöld lepedőben
zsibbad, még hat a dupla dózis,
mert a sebészszikék élesek,
a fokozhatatlant tűrni kell.

Hinném, ennél leg-ebb nem lehet,
s ez a kín sose tűnik el.

Már nem állnak ki a tilalomfából
ész-okok, görcsök, se rozsdás szegek,
a kellesz nekem önzése sem gátol.
Boldog vagyok, eremben vegyszerek,
az érzéki csalódás tudatot bővít.

Ami ráfolyik a valóra,
csak a kiterített idősík
szélén lecsorgó dali-s karóra.
Mint hülye szű, perceg bennem a múlás,
egy perc épp hatfokos körszöveget

rezzenetlen állja?

Fonnyadnak lombjaim,
sűrűl az ősz bennem,
kiszáradt, kifáradt,
eltorzult lett testem,
bőrömbe ivódott
májfolt a fájdalom;
mosollyal kendőzőm,
leplezni akarom,

a büntudat billogja
még sistereg rajtam,
örökké kivillan
pedig avar-sminkkel
takarni akartam.

Márkus László
Olvasókönyv

Önfeledten olvasom
újra meg újra és újra
szemeid ragyogását,
mosolyod titkait,
tested rezdüléseit,
sóhajod rejtelmét.
Megunhatatlanul.

Szeicz János
A Múzsám voltál

Ez utolsó versem szerelemről,
amely neked szól, emlékezzél rá,
haldokolnak az ábrándok benne,
és a remények hullanak szét porrá.

A zord valóság nem romantikus,
s bár lehetnek rózsaszínű álmok,
elbűvölhet néha édes mosoly,
az ébredés nagyon rideg és álnok.

Lázongnak még szívemben dallamok,
még feltörnek a régi szép szavak,
még párnámon őrzöm az illatod,
s csókolni vágyom dús, selymes hajad.

De elszívárog lassan az időm,
súgnám neked, ne búslakodj, felejts,
Múzsámként adtál ihletet nekem,
így önmagadért néha könnyet ejts.

Bodó Csiba Gizella
A Tűz-madár

Szemedben tűz ég,
tábortűz visszfénye
lángjai csillagszórókat
röptetnek az égre,

zár az ébredés számlapján. A gyógyulás
szerelem-függő, a szívszövet
varrata kissé még szúr belül,
de nyomtalanul fölszívódik majd.

A műtét sikerült -
túléltem a szívűbait

Mund Húgó: Siratók.

Lelkes Miklós
Ország, 2018

igaz szó üldözött
kígyók a fű között
kétéltű nyelv sziszeg
a szív sötét sziget

háromszín megfakult
árnyban hallgat a múlt
hó ütött lég felett
felhőkön fénysebek

Éden kifosztva rég
templom kihűlt mesék
keresztes hitvilág
köpdös le Bibliát

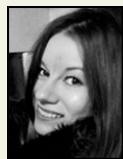
kérdőíves csaló
tettéről hallgató
kópés góbés a kör
szavazott hatőkör

a színjátékban ok
háromszín báb-dalok
kibuggyant kebleket
tetovált tánc celeb

hiszi újságot ír
egy pofátlan tapír
cégcímeres nevét
megáldja szennyes ég

máris mórés a kör
röhög a hatőkör
ég csörrent láncokat
fent lent ország rohad

s a hevülés forró lángjából,
ágakból rakott máglyából
táplálkozó fény-láng
lobog, surrog, lohad,
táplálja lelkedet,
testednek étket ad.
Láva tűz égig ér,
folyik a tűzfolyam
gyász marad utána,
kihűlt kohó-salak.
Kell majd egy évszázad
benövöd holtodat,
gyér-zöldből támad fel
a Tűz-madarad.

Iliés Renata
Ahol én lakom

Ahol én lakom, ott feketék az árnyak.
Denevérek szállnak.
Amerre lépek, ott szúrós szaga van
a boldogtalanságnak.
Ahová tartok, ott nincsenek ajtók,
de a lépcső meredek.
Ahonnan jöttem, ott mezítláb koldulnak
kócos kisgyerekek.
Ahol én élek, ott minden be van osztva.
Hetente egy vekni.
Ahol születtem, ott megszokott az asszonyt
pofonnal nevelni.
Bármerre járok, a kezemen bilincs,
a nyakamon a hurok.
Éppen csak akkor fáj, amikor lélegzem,
amikor mozdulok.
A villamos késik. Elpirul a lámpa.
Fekszenek a padon.
Ahol én lakom, ott nincs pénz gyógyszerre,
az egészség egy vagyon.
Nem hiszek semmiben. (Keresztet) mindenki
csak magára vessen!
Szenvedjen, aki él, hogy legyen, amiről
megemlékezessen.
Ott lakom, ahol az emberek jó része
nagy terheket cipel.
Arra mennek, ahol könnyen leöblítik
kétszer két decivel.
Ismerik a pultost. Ingyen ital nincs,
de hitelre fog adni.
Én egyedül jöttem. Engem csak örökbe
kellene fogadni.

hajlongó szolgálát
bunkó bugrist imád
látót mímel a vak

a szakadék marad

Szegő Judit
Ne adj, Uram, rózsaszín alkonyt

Uram, többé ne adj színes alkonyt!
Nem kell Barbie - rózsaszínű felhő,
mikor oly sok ifjú ember hal most...
Takarja az eget inkább fekete kendő!

Uram, ne adj tuli-tarka eget!
Kibékülök én a hagyományos kékkel!
Ne sirass senkivel fájó könnyeket,
ne jusson senkinek véget nem érő éjjel!

Ne tudja meg barát, és ne tudja ellenség,
hogyan akit szeretett, soha többé nem lesz!
Ne múltjék el nyár, és ne múltjon tél,
hogyan sorsa mosolytalan létbe dermed.

Uram, ne adj többé színes alkonyt!
A temetők enélkül is szépek...
Ne akard, hogy idő előtt haljon
fiad! Adj kicsivel több földi létet!

Nyakó Attila
Helyi-metál

Utálom a gejl verseket,
így hát sosem írok,
kedvencem a magyar nóta,
nem pedig az ír rock!

Mikor csárdás kis galambom
eltaknyol a járdán,
félbehagyom a ganyézást,
várhat koca, ártány!

Rohanok a vasvellával,
cuppog saras csizmám,
ilyen legény a világnak
egy zugában sincs tán!

Pár testcsellel lerázom a
kukoricás górért,
nyári konyha ajtajából
kivágom a bőlét!

Almárium üvegfalán
kövér böngyöl lézeng,
kétkazettás magnóból a
csipkés kombiné zeng.

Bodri kutyám türelmetlen,
föl és alá futkos,
jövök, kincsem, nálam van már
a kisüstis butykos!

Thamássy Nagy Géza
Olvatag álom

Hirtelen mind megjelentetek.
Eljöttetek hát hívó szavamra
ti első barátok,
aztán a többi, aki még akadt,
majd sorban a szerelmek
és a szeretők buja sóhaja.

Pirkadat felé sokan lettünk,
ágyam már nem bírta a terhet,
így intettem
s egyenként búcsúztam,
könnyekkel adva hálát.

Reggelre így maradtatok
teleizzadt párnán
olvatag álom.

Szinte helyből ugrok által
az emésztőgödrön,
rákacsintok, és kackiás
bajuszomat pödröm.

Úriember vagyok ám én,
figyelmes és szorgos,
muzáj, mert már be van állva
a falusi orvos...

Demeter Zsolt
Kitárom karom

Az alkony a fákhöz kötötte a csendet,
és a szelet elaltatta gondosan,
minden kis bokorból bíbor zászlót lenget.
A felhők csak mennek, mennek rongyosan,
kitárom karom, rám hull a fény,
nyugalom, szépség,
sugarak, színcsoda.

Költő Nagy Imre

ÁRNY A VISKÓ FALÁN

Verébhez hasonló árnyat lát
a menyecske a viskó falán,
kopott tükrébe nem mer nézni,
- a halált látná csontbőr arcán.

Éhségudvaros szeme előtt
himbálgák a pislogó lámpát,
ágya fölött denevér gubbaszt,
s a kilincsen girhes macskát lát.

Lóca reccsen, mozdul az asztal,
hull a tapasz, ha sír kisdede,
s nem használ a bűdös füst,
mert nincs a bábabér még kifizetve...

Pókok, molypillék táncra kelnek.
Óreganyó köhög és morog, -
elátkozott viskók csöndjében
a mécs lángja bús sorsot lobog.

DARVAK A FALUM EGÉN

Darvak szállnak az őszi estben,
mécsvilágú falumnak egén,
csillagok alatt szállnak lassan,
s nézi őket egy-két bús legény.

A csillagok széthullt parazsak,
s mintha égne a darvak szárnya,
de hiába - nem hull bodros toll
a farkukból erre a tájra.

Egy nagy, sötét V betű száll csak
- mintha egy régi mese szállna,
mely ezer éve, hogy útra kelt,
s falum fölé most terült szárnyra...

V betűvel kezdik a mesét, -
voltak itt nóták, darutollak,
s most talán csak a holtak hallják,
hogy az égen darvak kurjongnak...

Szállnak lassan, halálos csöndben,

AZ ÉN ASZTALOM

Bús kis asztal, régi kopottas,
Ha ráhajlok dalom zengeni,
Bánatom és könnyem terhétől
Elkezd lába rogyni, recsegni.

Bús kis asztal az én kis asztalom.
De ha virágot teszek rája,
S dalolni kezdek a hajnalról,
Olyan, mintha az Isten oltára.

S még mindig az enyém, az enyém.
A végrehajtó nem vitte el.
nem is viszi, - éjjen el inkább,
S dalok szárnyán szálljon füstje el!

NAPSZÁMOS LÁNY VIRÁGOS KERTJE

Ide álmodtam szívem elé
legdúsabb virágos kertet,
ahová a lány a virágnak
a forró szelektől üzenget.

Kinn gyötri a robot és a nyár,
s ha sorsára s kertjére gondol,
bús szívéből kihull a nóta,
s kertjében a halál dorombol.

A rezeda zsoltárba kerül,
a halottas énekek mellé,
s ez a dal zeng a kicsi kertben:
"Árva szívem megreped belé!"

S az a rózsza, melyet odaad,
csókot és nótát hiába vár.
A béreslegény süvegéhez
odaszárasztja a forró nyár.

ELMONDOK MINDENT

Szememen pók, ajkamon tücsök,
a kezemben megfojtott patkány,
- így megyek majd az isten elé
az ítélet virradatján.

viszik a nép meghalt dalait,
s az újtukra fáradtan sírja
az őszi ég a csillagait.

ANYÁM A CSILLAGOT NÉZTE

Egy régi szép, nyári éjszakán
gyöttrődve szólt a dajkaének
bölcsem felett anyám ajakán.
S míg ringatott: csillagra nézett.

Én sírtam, a csillag ragyogott,
s nem szállt álom anyám szemére,
bölcsem alá besütött a hold,
a rossz álmodt őrö szemétre.

Apám kint, egy sötét hodályban,
szalmavackán álmodott rólam,
s álmában tán lehullt fecskével
játszottam a pitvarajtóban.

Az éj csendje csengett és bongott,
sírt bennem a szomjam, éhségem,
anyám csak a csillagot nézte,
s egy csöpp tejnek látta azt a égen.

És a csillag megérezte tán,
hogymagányom hű szemén nincs álom
- a bölcsemre pergette fényét,
melytől megszépül a sírásom.

Ha nincs álmod, én is nézem
most a csillagot, amelynek fénye
olyan, mintha a nyári éjben
anyám régi könnyecseppje égne.

KÜTGÉM ÁRNYÁN

Lapu alá futott a gyík,
hol a tücsök nótája szól,
töviset visz a forgószél
- most kapta ki fejem alól.

Tövisből van most a párnám,
s fölöttem izzó nap lobog,
kútgém árnyán sír a tücsök,
- s olyan furcsák most a dolgok.

Olyan béna most a lelkem,
mint a tört szárnyú pacsirta,
mely az gének fellegéből
visszahullt a néma síkra.

Szemeimben tüzel a kín,
s versem egy vadszárnyú álmod,
- sohasem fájt még úgy lelkemnek,
mint most fáj, a parasztságom.

Rongyos pórok mentek itt el,
a kútt mellett, smeg sem álltak,
lábuk nyomán porzott szele
a semmit se adó nyárnak.

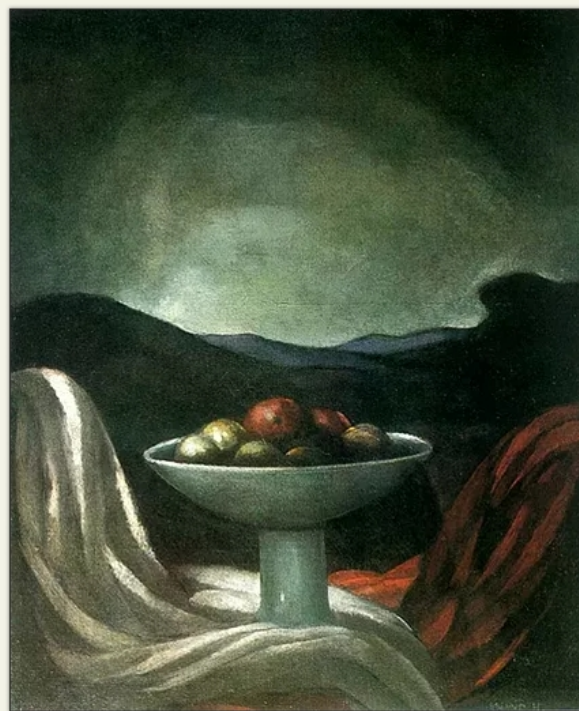
Rámnéztek csak némán,
búsan, s engem ellepett a hangya
- holnap újra itt találnak
a kút árnyán - de már halva.

Elmondok majd színe előtt
minden szenvedést, minden átkot.
A rút férgek tanúim lesznek,
hogymagányom nem mondok hazugságot.

Szakítok a hodály árnyából
egy darabot és meglengetem
isten előtt, s kihull belőle
kővé száradt, bús kenyérem.

Elmondok mindent, ami fáj-
Félirom, hogymagányom el ne felejtsem,
a kútágásra, a hodályfalra,
hogymagányom nagyon sokat szenvedtem...

Isten ítél majd, s a szivéből
bűneimre bocsánatot lobban,
s vagy kapus leszek a mennyekben,
vagy pallér majd a pokolban.

Mund Húgó: Csendélet tájban.

A PACSIRTA VÉRE

Mesgyefélen vérző pacsirta,
lépésnyire tőle a fészke,
agyonvágta szegényt a kasza,
s az arató órákig nézte.

Nem akarta, jaj, nem akarta!
- forró sóhajjal sírja a szél,
pacsirtavért hord most az élén
a kenyeret kereső acél.

Pacsirtavért dongnak a legyek,
híznak most, a potrohuk dagad,
- de a Nap látja, és rácsókol
egy lángoló tüzes sugarat,

melytől elég a madár vére,
s egyenlő lesz a föld porával,
virág nő rajta, mely aratót
vígasztal majd a mosolyával.

Vagy a vihar égis kavarja,

NYÁRISTEN KOSZORÚJA

Tüzel a Nyáristen arca,
- övé az utolsó kéve,
s minden veritékes tarló
áldozatot visz elébe.

Koszorúba van már fonva
kalász, virág, könnycsepp, sóhaj,
s a Nyáristen homlokára
fölteszik víg énekszóval.

Három szép lány viszi karján,
s a Nyáristen tüzet kacag:
három piros pillangó száll,
három kis gyík siet, szalad.

Három kis pacsirta szárnya
lángragyúlt a fellegekben,
de hoztak a szivárványból
egy darabot, hogy szép legyen.

A Nyáristen koszorúja,
- fényes gyöngyöt visz a kis gyík,
pillangók meg onnan szállnak,
hol a vérből virág nyílik...

Én is küldök egy darutól
egy fekete kalászfeket,
hogy ejtse a koszorúra
ha elszáll a tarlók felett.

VALLOMÁS

Övé a vérem, ha kevés is,
érte kering és lobban lángra,
övé a szemem vérfoltos tükre,
érte néz hajnalodó tájra.

Övé a könnyem fáradt cseppje
a papírra száradt tintában,
álmaimban úgy bukdácsolok,
mint gyermek a szederindában.

Övé az álmom: - kezem felnyúl
az égre s pacsirtát ereszt el,
hogy csillagok közt rakjon fészket,
s onnan szálljon le minden reggel.

Vigaszt hozva zengő dalában
a hajnalcsillagok közül,
melytől a paraszt fáradt lelke
fölvidul és a szíve örül.

Övé vagyok, az ő vérének
tövis által kiontott cseppje
és lángra lobbanok lába nyomán
a sorsát zengve.

Övé vagyok én kint a mezőn,
s övé leszek a ravatalon,
halálom egy elfutó árny lesz
sok szegény magyar paraszton.

s egy zápornak lesz
pár szép cseppje
pacsirtavér, mely az égből
visszahull talán a kezemre.

KÉK RONGYOK FÜSTJÉBEN

Kék ronggyal és öreg asszonyok
őszhajával füstöltek engem
pólyáskoromban, hogy ne sírjak,
hogy jó legyek, s aludjak csendben.

A babona használt: jó lettem,
szelíd, vézna, álmodó gyerek.
Játszótársaim lehullt fecskék
s űzött, fáradt pillangók lettek.

Félve néztem küzdő apámat,
mert az arca oly bujdosó volt.
Sorsát nem zúgta, de engemet
sírva ölelt, és sírva csókolt.

Kabátján a foltnak nyája nőtt,
nyítt kalapból haja kilátszott,
nekem azért hozott mellette
a mezőről kalászt, virágot.

És most: tudom már, hogy miért sírt,
miért volt az arca oly borús,
ami apám: én is az lettem,
rongyban járó, éhező koldús...

Kék ronggyal és öregasszonyok
őszhajával füstöltek engem,
és e bús füstben feláldozták
a nyomornak testem és lelkem.

MAGYAR SORS

Egy rossz szekér, két rossz gebe,
s a kerék de búsan fordul -
mentse Isten a pogányt is
ettől a bús magyar sorstul.

A rossz szekér csúfosan sír,
vasa, fája egymást marja.
Öreg, fáradt négy kereke
a jó utat nem akarja.

Úgy ténfereg, úgy nyikorog,
szinte szégyelli a határ.
Szertehull, ha soká tart még
az aszályos, bús magyar nyár...

Hej, ha ostorom nem volna,
lovam se bírna már menni,
ez az egy a biztatója -
mert hát muszáj menni s lenni.

